

Radó Lilla Mária

Tél derekán

Régen lehullt falevelek
zörögnek a talpam alatt,
mint régen elmúlt történésekből vett szavak..

Hamarosan hó fedí majd el
az avart, nem zizeg, nem zörög már tovább.
De én akkor is hallani fogom a régi emlékek zaját.

A csavargó őszi szelet egy rideg pára
váltja fel: a fák közt kesergve vonyít,
s ablakomra deret lehel.

Kinézek az utcára. A lámpafények
elmosódva pislognak felém, s az ódon
fák árnyékában egy fehér szán siklik a Duna jegén.